

Varga Zoltán

A torokszakadtak

Ők már nem beszélnek,
és az értékelésekre sem várnak.
Bedobják a ruháikat közösbe,
és aztán átfésülve megint hordják.
Az aszfalt maszathegyei között
már nem tudják saját magukat
magukra hagyni
haszontalan
pillantásokat
ők hordanak övek helyett.
Értékeikért becsusszannak,
mint egy jól irányzott szerelésnél,
és színtelen lapokat kapnak,
mert sem a játékszert,
sem a lábukat nem találják el.

Képesség

Az elszakadás elnyújtása
a középső sávban,
mint kánikulában a hideg sör
fontos, de rövid távlat.

Behív a jó módú felnyílt
kitágított liget,
ahol nem terem más,
csak a lopakodó igen.

A szélső középén
az aszfalt beszakad.
A rengeteg csinosodó
igentől egy munkás se marad.